

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudců Zdeňka Kühna a Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **IVB solar, s. r. o.**, se sídlem Zemědělská 1091/3b, Hradec Králové – Slezské Předměstí, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2012, č. j. 12364/12-1200-506919, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 15 Af 21/2013 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2012, č. j. 12364/12-1200-506919. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem uvedeným rozhodnutím zamítlo odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 5. 2012, č. j.

126095/12/178913507710, a ze dne 17. 7. 2012, č. j. 151757/12/178913507710. Správce daně těmito rozhodnutími zamítl stížnosti stěžovatele na postup plátce daně dle ustanovení § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“).

[2] Nejvyšší správní soud k osobám účastníků řízení uvádí, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke zrušení Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, které bylo v projednávané věci žalovaným správním orgánem. Dle citovaného zákona se jeho právním nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[3] Stěžovatel vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu v katastrálním území Krčín. Vyrobenou elektrickou energii z tohoto zařízení stěžovatel dodává na základě smluv do distribuční sítě společnosti ČEZ Distribuce, a.s. (dále jen „společnost ČEZ“ nebo „plátce daně“), za využití systému výkupu za pevně stanovenou výkupní cenu dle ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“). Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou stěžovatelem do distribuční sítě v období za měsíce únor a březen 2012. Stěžovatel za uvedená období fakturoval společnosti ČEZ částky, z nichž mu však byla uhrazena pouze jejich část, což v konečném důsledku činilo o 1 085 299,78 Kč méně, než kolik činila cena této elektřiny vyčíslená v systému výkupu. Stěžovatel v reakci na výše uvedené požádal podáními ze dne 9. 5. 2012 a ze dne 5. 4. 2012 společnost ČEZ o vysvětlení dle ustanovení § 237 odst. 1 daňového řádu. Společnost ČEZ svůj postup odůvodnila tím, že postupovala dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, podle něhož byla jako plátce daně povinna z plateb odvést odvod z elektřiny ze slunečního záření ve výši 26 % z výkupní ceny.

[4] Stěžovatel jakožto poplatník daně podal ke správci daně stížnost na postup plátce daně, společnosti ČEZ, dle ustanovení § 273 odst. 3 daňového řádu. Stížnost byla rozhodnutími správce daně ze dne 14. 5. 2012 a ze dne 17. 7. 2012 zamítnuta s odůvodněním, že postup plátce daně byl v souladu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, neboť dle jeho ustanovení § 7a a následujících je provozovatel přenosové soustavy povinen po splnění všech zákonných podmínek z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést odvod. Proti uvedeným rozhodnutím správce daně podal stěžovatel odvolání, jimiž namítal, že postup plátce daně nebyl v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Předestřený postup byl dle stěžovatele především v rozporu s principem legitimního očekávání, neboť zavedením odvodu došlo ke snížení výše garantované výkupní ceny. Dle odvolání tím byl porušen princip ochrany majetku a nabytých práv dle čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 11 odst. 1 Listiny základní práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný podané odvolání rozhodnutím ze dne 12. 11. 2012, č. j. 12364/12-1200-506919, zamítl s odůvodněním, že plátce daně postupoval dle

pokračování

platného zákona, který Ústavní soud nálezem pléna ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neshledal protiústavním.

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, resp. ta jeho ustanovení, která do něj byla včleněna zákonem č. 402/2010 Sb., je protiústavní. Protiústavnost daných ustanovení spočívá dle stěžovatele v porušení základních principů právního státu dle čl. 1 odst. 1 a čl. 9 odst. 3 Ústavy ČR. Odvod z elektřiny ze slunečního záření dále porušuje právo na ochranu legitimního očekávání a retroaktivně zasahuje do nabytých práv stěžovatele, porušuje právo na svobodné podnikání a vlastnické právo stěžovatele. Zákonodárce uplatněním odvodu postupoval zjevně svévolně, což má v důsledku na provozovatele fotovoltaiických elektráren konfiskační dopady. Jedná se přitom o diskriminační ustanovení. Odvod z elektřiny ze slunečního záření považuje stěžovatel za rozporný s právem Evropské unie (dále též „EU“), neboť je rozporný s principem státní podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů a s principem ochrany důvěry investorů, který je zakotven směrnicemi Evropského parlamentu a Rady č. 2001/77/ES, o podpoře elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů energie na vnitřním trhu s elektřinou, a směrnicí č. 2009/28/ES, o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (dále jen „směrnice č. 2001/77/ES“ a „č. 2009/28/ES“). Zavedením odvodu stát nedodržel jím garantovanou patnáctiletou dobu návratnosti investice, což může na stěžovatele mít likvidační dopad.

[6] Podáním ze dne 8. 10. 2013 stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) spočívající ve zjištění, zda je odvod z elektřiny ze slunečního záření tak, jak byl přijat, v souladu s čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské Unie a se směrnicemi č. 2001/77/ES a č. 2009/28/ES. Stěžovatel dále považoval za vhodné položení předběžné otázky v tom smyslu, zda snížení výkupní ceny není v rozporu s právem EU, pokud dříve byla její výše zákonem garantována.

[7] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že postup správních orgánů neodporoval ústavnímu pořádku. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, krajský soud konstatoval, že úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření není protiústavní, přičemž argumentaci Ústavního soudu zrekapituloval, neboť odůvodnění tohoto nálezu se plně vypořádává i s žalobními námitkami stěžovatele. Stěžovatel v řízení před správními orgány neprokázal, že by aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na něj měla likvidační dopad. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud dovodil, že odvod není v rozporu s evropským právem a že není potřeba položit stěžovatelem navrhované předběžné otázky, neboť úprava odvodu nemá předobraz v žádné z norem evropského práva. Stěžovatelem namítané směrnice členským státům závazně neurčují povinnost přijetí konkrétních opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic

nebo jiných. Směrnice č. 2001/77/ES a č. 2009/28/ES navíc nemají přímý účinek. Co se týče porušení čl. 16, 17 a 52 Listiny základních práv Evropské unie, krajský soud uzavřel, že obdobnými otázkami se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, přičemž dovodil, že odvod z elektřiny ze slunečního záření není s těmito ustanoveními v rozporu. K návrhu stěžovatele na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru neshledal krajský soud důvod; poukázal přitom na závěry Ústavního soudu učiněné v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jakož i na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 40.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel nejprve poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57 (dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž bylo vysloveno, že konkrétní dopady srážkového odvodu do právní sféry výrobce elektřiny nemají být posuzovány v řízeních vedených na základě stížnosti proti postupu plátce daně, nýbrž mají být řešeny prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu. Své námitky proto směřoval vůči nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud podle kasačních námitek nezohlednil rozpor vnitrostátní úpravy s komunitárním právem, čímž porušil zásadu přednosti práva Evropské unie před vnitrostátním právem.

[10] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká nedostatečné vypořádání návrhu na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru, který byl formulován s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 40. Odkaz na toto rozhodnutí proto stěžovatel nepovažuje za dostatečné odůvodnění.

[11] Česká republika má volnost, pokud jde o určení, jakými prostředky bude cíl stanovený sekundárním právem EU plnit, nicméně musí při tom dodržovat čl. 51 Listiny základních práv EU. Stěžovatel se tedy neztotožnil s předpokladem krajského soudu vycházejícím z toho, že pokud je to stát, kdo jako formu podpory výroby elektřiny ze slunečního záření zvolil garantované výkupní ceny, pak se toto konkrétní opatření ocitá zcela mimo dosah práva EU. Implementace unijního práva totiž musí být činěna nejen v souladu s vnitrostátním ústavním pořádkem, ale též v souladu s Listinou základních práv EU. Stanovením mechanismu korekce garantované výkupní ceny stát založil u investorů legitimní očekávání chráněné právem EU. Toto legitimní očekávání bylo porušeno v okamžiku, kdy stát předem stanovený mechanismus korekce výkupní ceny suspendoval. Krajský soud nesprávně uvádí, že námitky směřující proti porušení čl. 16, 17 a 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie již vypořádal Ústavní soud. Ten totiž není Listinou základních práv EU vázán a není jejím finálním interpretem.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

pokračování

- I. Je v souladu s čl. 16 a čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie zákonem č. 402/2010 Sb. založená povinnost výrobce elektřiny ze slunečního záření hradit odvod z dodané elektřiny ve výši 26 % garantované výkupní ceny za situace, kdy vnitrostátním právem vytvořený systém podpory výroby elektřiny ze slunečního záření předem stanovil mechanismus úpravy výkupních cen, dle něhož výkupní cena pro nadcházející kalendářní rok stanovená Energetickým regulačním úřadem nemohla být nižší než 95 % výkupní ceny stanovené Energetickým regulačním úřadem pro předcházející rok?
- II. Je zásada proporcionality (čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie) dodržena v situaci, kdy vnitrostátní zákonodárce nejprve za účelem transpozice směrnic 2001/77/ES, resp. 2009/28/ES založil pravomoc správního úřadu (ERÚ) stanovovat každoročně výkupní ceny a současně zákonem stanovil limit meziročního poklesu výkupních cen, a posléze sám přistoupil k efektivnímu snížení garantované výkupní ceny zcela nezávisle na původně stanoveném mechanismu?
- III. Je v souladu s právem Evropské unie závěr Ústavního soudu obsažený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, dle něhož ochrana legitimního očekávání adresátů právní úpravy neznemožňuje zákonodárci přijetí zákonné úpravy, která modifikuje výkupní cenu bez ohledu na to, že předešlá zákonná úprava obsahovala konkrétní mechanismus budoucích změn výkupní ceny?

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti i k návrhu na položení předběžné otázky vyjádřil podáním ze dne 30. 1. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem a odkázal na existující judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[14] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem, a žádnou z výše popsanych vad v řízení o žalobě neshledal.

[16] Obligatorní náležitostí každého rozsudku soudu je dle § 54 odst. 2 s. ř. s. také jeho patřičné odůvodnění. K povinnosti soudů náležitě odůvodňovat svá rozhodnutí se několikrát vyjádřil i Ústavní soud. Dle jeho dlouhodobé judikatury princip řádného a spravedlivého procesu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a princip právního státu dle čl. 1 Ústavy ČR v sobě zakotvují i povinnost soudů svá rozhodnutí náležitě odůvodnit. Patřičné odůvodnění v souladu s výše uvedenými principy poskytuje záruky, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle soudu. Nedostatečně zdůvodněné rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné a již svou povahou porušující právo účastníků řízení na řádný a spravedlivý proces. Z odůvodnění přitom musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami vyplývajícími z hodnocení důkazů na jedné straně a právními úvahami, hodnoceními a závěry na straně druhé (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu).

[17] K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí a jejich náležitému odůvodnění Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

[18] S ohledem na výše uvedená judikатурní východiska pro posouzení tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Krajský soud se vypořádal se všemi řádně a včas vznesenými žalobními námitkami; uvedl k nim argumentaci založenou na logických a přezkoumatelných úvahách, včetně příslušných zákonných ustanovení a odkazu na relevantní judikaturu zdejšího a Ústavního soudu, na jejichž základě rozhodoval. Návrhem stěžovatele na položení předběžné otázky se v odůvodnění rozsudku krajský soud zabýval (srov. str. 12 – 13 napadeného rozsudku), avšak neshledal jej případným.

[19] Povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru nemá ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie krajský soud jako soud první instance, ale naopak soud poslední instance, tj. v systému správního soudnictví Nejvyšší správní soud, a to pouze za předpokladu, že vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení unijního práva. Pro krajské soudy je ve správním soudnictví položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností. Prostý nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho návrhu nemůže v obecné rovině zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[20] První a základní podmínkou pro položení předběžné otázky je, že národní soud považuje rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohl rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138). Podle čl. 267 Smlouvy o fungování EU platí, že Soudní dvůr má pravomoc

pokračování

rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o této otázce. Pokud taková otázka vyvstane při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr.

[21] Povinnost položit předběžnou otázku byla vyložena i v judikatuře Soudního dvora, zejména v rozsudku CILFIT (rozsudek 238/81 Srl CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA proti Ministerstvu zdravotnictví [1982] ECR 3415, odst. 21), v němž Soudní dvůr vyslovil názor, že předkládací povinnost vnitrostátního soudu odpadá v případě tzv. *acte clair*, tj. když výklad ustanovení práva EU je zřejmý.

[22] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze spatřovat ani ve vypořádání namítaného rozporu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2009/28/ES. Hlavním smyslem této směrnice je uložit státům závazek dosáhnout do roku 2020 stanoveného podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie. Dle čl. 3 odst. 2 směrnice jsou státy povinny zavést opatření, kterými účinným způsobem zajistí dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Za tímto účelem mohou členské státy zavést režim podpory (viz čl. 3 odst. 3).

[23] Směrnice ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Tato konkrétní opatření tak jsou regulována národním právem, nikoliv právem EU. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu garance výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod.

[24] Krajský soud zcela správně odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 - 40, který se otázkou, zda normy obsažené ve směrnici 2009/28/ES mohou mít přímý účinek, zabýval a dospěl k závěru, že tomu tak není. Stěžovatelem rozporovaná právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Rozpor národního práva s právem evropské unie proto v posuzovaném případě nenastal.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal nedostatečným ani odůvodnění ve vztahu k namítanému rozporu s Listinou základních práv Evropské unie, konkrétně jejím čl. 16 (svoboda podnikání) a čl. 17 (právo na vlastnictví). Svoboda podnikání i právo vlastnit majetek jsou obsaženy v Listině základních práv a svobod a zejména v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (z níž Listina základních práv EU výrazně vychází),

kteřé byly, jak správně uvedl krajský soud, referenčním rámcem pro Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, při úvaze o ústavnosti českého legislativního řešení.

[26] Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že důsledkem zavedení solárního odvodu je z pohledu investorů jenom dočasné ovlivnění míry zisku způsobené zvýšením nákladů o nově zavedenou povinnost odvodu a z toho plynoucí prodloužení doby návratnosti jejich investice. Systém podpory a principy stanovování regulovaných cen, investorům i nadále zaručují takové podmínky, aby dosáhli prosté doby návratnosti investice 15 let. Změna se tak ve vztahu k době návratnosti promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak zákonem zachovaném) časovém horizontu, než výrobci elektřiny očekávali. K zásahu do namítaných práv stěžovatele podle uvedeného nálezů Ústavního soudu nedošlo.

[27] Mimo výše uvedené se Listina základních práv Evropské Unie týká ochrany základních práv jednotlivců vůči krokům, které činí orgány EU a orgány členských států při uplatňování práva EU. Unijní dimenzi však v daném případě má toliko povinnost členských států zajistit, aby do určitého data vzrostl podíl výroby energie z obnovitelných zdrojů. To, jak k tomu dojde, je již otázkou práva národního. Rozpor s unijním právem by nastal v případě nedodržení stanoveného cíle, zatímco prostředky k dosažení tohoto cíle jsou na členských státech.

[28] V dané věci tedy nejde o přímou aplikaci unijního práva, ale o jistou systematickou provázanost českého práva a práva EU. Solární odvod, jehož zavedení stěžovatel *de facto* rozporuje, je daní, která na úrovni Evropské unie upravena není.

[29] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Neshledal též žádný důvod k předložení navrhovaných předběžných otázek Soudnímu dvoru, neboť v projednávané věci by se jednalo o výklad zcela zřejmých ustanovení práva EU (tzv. *acte clair*), což v napadeném rozsudku uvedl i krajský soud, který tuto svou úvahu řádně zdůvodnil.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu

pokračování

nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu